

บทที่ ๑๓

ทหารราบธรรมดา ๆ คนหนึ่ง

การทำหน้าที่ที่เวียตนามโดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริเวณที่เสี่ยงต่อการปะทะเช่นนี้จิตใจผมไม่ค่อยสงบสักเท่าไร เพราะไม่รู้ว่าจะมีคนเอาปืนมาไล่อิงเราตอนไหน ในช่วงครึ่งหลังของเดือนตุลาคม ฝ่ายเวียดกงยังคงหายุทธวิธีต่าง ๆ เพื่อมาเล่นงานเรา แต่พวกมันก็ยังไม่กล้าออกมาเผชิญหน้ากับเราโดยตรงเพราะผลจากการปะทะคราวที่แล้ว แต่อันตรายมีทุกหย่อมหญ้า การก้าวพลัดไปนิดเดียวอาจหมายถึงอันตรายถึงชีวิตได้ ข้าศึกยังคงหาทางเล่นงานพวกเราต่อไป ข้าศึกยังสามารถที่จะยิงอาวุธใส่พวกเราที่ฐานจากระยะ ๕๐๐ - ๖๐๐ เมตรได้ หรือแม้กระทั่งในระหว่างการเดินลาดตระเวน ซึ่งหากถูกโจมตีด้วยกระสุนวิถีโค้ง พวกเราจะตอบโต้ด้วยอาวุธประจำกาย, ปืนกล เอ็ม-๖๐ หรือแม้กระทั่งด้วยปืน เอ็ม-๗๙ ก็ยาก จะมีก็แต่กระสุนวิถีโค้งจากเครื่องยิงลูกระเบิดขนาด ๘๑ มม. ณ ที่บังคับการกองร้อยที่จะสามารถจัดการกับข้าศึกได้ แต่กว่าจะเสร็จจากการขอยิงข้าศึกก็คงผ่านไปก่อนแล้ว เพราะกองร้อยต้องตรวจสอบก่อนว่าตำแหน่งที่เราอยากให้เขาช่วยอยู่ใกล้หมู่บ้านแคไหน ถึงแม้ว่าข้าศึกจะยังไม่ค่อยมีประสิทธิภาพเท่าไรในระยะที่ห่างจากพวกเรามาก ๆ แต่ถ้ามหากพวกเราบาดเจ็บแคว้นละหนึ่งคน ในเวลาเพียงหนึ่งเดือนกำลังพล

ในหมวดก็จะลดลงจนน่าเป็นห่วงและขวัญกำลังใจก็จะตกต่ำ แต่ทหารอเมริกันมีความสามารถพิเศษคือ จะไม่ปล่อยให้ตัวเองไม่มีความสุขในแต่ละวัน คือจะมีลักษณะนิสัยคล้ายพลวิฑูฟิล เนล ที่ได้รับบาดเจ็บซึ่งตอนนี้กำลังรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล

วันนี้เป็นวันที่บรรยากาศสดใสอีกวันหนึ่ง หนานทหารเวียดนามกลับใจที่มาประจำอยู่กับเราก็นั่งลงพักผ่อนพร้อมกับเปิดกระป๋องพิซกิน ผมรู้เลยว่าเขากำลังคิดถึงหญิงหม้ายรูปร่างท้วมซึ่งเขาเจอขณะที่เรากำลังทำงานอยู่ในหมู่บ้าน ส่วนรองผู้บังคับหมวดเฮอร์นันเดซ และทหารอีกส่วนหนึ่งกำลังทำการเก็บกระสุนสำรองไว้ในโพรงเล็ก ๆ ที่เพิงซุดที่ด้านข้างของเนินในฐาน และซุดลาดตระเวนที่เพิงกลับเข้าฐานก็กำลังเตรียมอาหารของตน ส่วนผมกำลังสัมภาษณ์ทหารนายหนึ่งที่เพิงเข้ามาประจำการที่ฐาน คือ พลทหารสติฟ ฟริกเกอร์ จากเมืองไมนอร์ รัฐนอร์ท ดาโกต้า ฟริกเกอร์เป็นคนที่มึนลักษณะทหารที่ดี ฉลาด ปราดเปรี้ยว แต่มีอย่างหนึ่งที่ผมเป็นห่วงคือเขากินมั่งสวิตติ ผมบอกเขาว่า “อาหารที่เรามีส่วนมากเป็นพวกเนื้อสัตว์นะ” เขาตอบ “ไม่มีปัญหาครับผู้หมวด เดี่ยวผมจัดการเรื่องนี้เองว่าพอจะมีอะไรที่กินได้บ้าง เห็นมีคนบอกว่าแถวนี้มีกล้วยพันธุ์เตี้ยลูกเล็กแต่อร่อยมากอยู่นะครับ”

ในขณะที่ผมกำลังคิดว่าจะหาทางแก้ปัญหาของทหารนายนี้อย่างไร จู่ ๆ ก็มีท่ากระสุนพุ่งเข้าใส่พวกเรา ผมกับฟริกเกอร์รีบโดดลงที่หลุมที่ซุดไว้จนหัวเราเกือบชนกัน ส่วนหนานก็รีบพุ่งลงมาหลบกับเรา ทำให้พิซกระป๋องที่เขา กำลังกินอย่างเอร็ดอร่อยหกรดพวกเราไปด้วย “บ้าเอ๊ยหนาน” ผมบ่นเล็กน้อย ส่วนฟริกเกอร์ก็เลียนิ้วมือในขณะที่กระสุนอีกชุดกระแทกกองดินข้าง ๆ หนานโมโหมาก ไม่เพียงแต่กระป๋องพิซของเขาจะหกหมด ความฝันกลางวันของเขาเกี่ยวกับหญิงหม้ายคนนั้นต้องพลอย

จบลงไปด้วย เขาตำพวกเวียดนามที่ยังเข้ามาเป็นภาษาเวียดนาม เนื่องจากผมไม่สามารถใช้อาวุธประจำกายยิงตอบโต้ได้ เลยลองใช้สงครามจิตวิทยา โดยให้หนานลองด่ากลับไปเป็นชุด พอเขาด่ากลับไปพวกนั้นก็ยิ่งเข้ามาอีกแต่ยังสะเปะสะปะไม่โดนอะไร ทหารอเมริกันก็ไม่น้อยหน้าตอนนี้ร่วมกันด่าประสาณเสียงกลับไป ข้าศึกคงตกใจไม่เคยเจอแบบนี้และคงไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรต่อ ก็เลยล่าถอยกลับไป

หลังจากรู้จุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม ผมก็คิดค้นแผนการตอบโต้ในกรณีที่โดนโจมตีแบบนี้อีกและชักชวนแผนกับผู้บังคับหมู่ทั้งหมด โดยในขั้นแรกหลังจากที่โดนช่มยิงให้ระดมด่ากลับด้วยคำหยาบต่าง ๆ เพื่อให้ข้าศึกขาดสมาธิ ในขณะเดียวกัน ให้ทหารที่ยิงปืนแม่นยำที่สุดในหมู่พยายามมองหาแหล่งที่มาของกระสุนแล้วยิงเข้าไป พร้อมกันนั้นผมก็จะให้กำลังอีกหนึ่งหมู่ทำการโอบล้อมเข้าไปและไล่ให้ข้าศึกออกจากที่กำบัง เมื่อข้าศึกวิ่งออกมา พลแม่นปืนประจำแต่ละหมู่ก็เลือกยิงเป้าหมายได้เลย พวกเวียดนามหลงกลกับลูกเล่นของเราประมาณ ๓ - ๔ ครั้งก่อนที่จะรู้ตัว ส่วนตัวผมรู้สึกพอใจที่รู้ว่าข้าศึกที่แสนจะเจ้าเล่ห์ สุดท้ายก็ถูกเราเล่นงานได้เหมือนกัน พวกมันคงโกรธและรู้สึกเสียหน้าที่โดนพวกเราหลอกช่วงหลัง ๆ ก็เลยปรับกลยุทธ์ใหม่ คือต่อให้ถูกยั่วแค่ไหนก็จะนิ่งไม่ตอบโต้ พวกเวียดนามคงหวังผลอย่างอื่นด้วยถึงไปทำแบบนี้ เรื่องหนึ่งคืออยากทำให้คนในหมู่บ้านเห็นว่าพวกมันก็มีน้ำยาเหมือนกัน ฝ่ายรัฐบาลของเวียดนามได้ก็พยายามรักษาหน้าตัวเองเช่นกัน โดยพยายามทำให้สังคมเห็นว่าสามารถรักษาหมู่บ้านไว้ได้โดยเฉพาะที่ทองแลม และได้มีการส่งชุดปฏิบัติการพิเศษเข้ามาในหมู่บ้านเพื่อช่วยในการสร้างบ้านเรือนด้วย พวกนี้จะคล้าย ๆ กับชาวอเมริกันที่ออกไปช่วยชาวบ้านในประเทศต่าง ๆ ของโครงการวิสตาแอนด์พีซคอร์ (Vista and Peace Corps) ซึ่งส่วนมาก

จะเป็นเด็กหนุ่มสาวที่มีจิตใจที่ต้งาม มีอุดมการณ์ แต่แตกต่างกันก็ตรงที่พวกที่เข้ามาในหมู่บ้านที่จังหวัดบินดินจะพกพาอาวุธมาด้วย ซึ่งบอกเป็นนัยว่า แนวความคิดของชาวอเมริกันเกี่ยวกับโครงการวิสต้าแอนด์พีชคอร์น่าจะไม่ประสบความสำเร็จที่นี่

พวกที่รัฐบาลของเวียดนามได้ส่งมาช่วยสร้างหมู่บ้านมีด้วยกัน ๑๓ คน เป็นชาย ๑๒ คน และหญิงอีก ๑ คน ผมอนุญาตให้ทำงานได้เฉพาะในเวลากลางวันภายใต้การคุ้มกันจากพวกผมและต้องเข้าไปพักในฐานในเวลากลางคืน ผมกางเต้นท์เล็ก ๆ ให้อยู่กลางฐานและแบ่งแนวคูป้องกันให้ส่วนหนึ่งไว้เป็นที่หลบเพื่อโดนโจมตีจากพวกเวียดนาม ผู้หญิงหนึ่งคนที่มาด้วยนั้นแต่งงานกับผู้ชายหนึ่งใน ๑๒ คนที่มาช่วยซ่อมแซมหมู่บ้าน เธอทำงานเช่นเดียวกับพวกผู้ชายในตอนกลางวัน สักพักก็ต้องไปเตรียมอาหารให้ทุกคน เธอเตรียมอาหารในหมู่บ้าน แต่ในเวลากลางคืนผมอนุญาตให้เธอไปนอนกับสามีในฐานได้ เธอหน้าตาดีและเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวที่ผมอนุญาตให้เข้ามาในฐาน แต่พวกทหารเราไม่ชอบใจเลยซึ่งผมเองก็ไม่มีทางเลือกในตอนนั้น พวกเวียดนามสามารถใช้เธอเป็นจุดอ่อนในการเข้าถึงตัวสามีเธอได้ แต่ผมปล่อยให้เธออยู่คนเดียวไม่ได้แน่ ๆ

รองผู้บังคับหมวด ผม จ่าเฮอร์นันเดซก็ไม่ชอบใจในสิ่งที่ผมทำเหมือนกัน โดยเฉพาะการนำพวกที่รัฐบาลเวียดนามได้ส่งมาทั้ง ๑๓ คน มาพักในฐาน อีกทั้งเขาไม่เคยชอบแนวคิดของรัฐบาลเวียดนามใต้ที่ส่งคนมาช่วยสร้างหมู่บ้านเลย “เป็นความคิดที่โง่สันติ” นั่นเป็นคำพูดของเขา หนานก็เป็นอีกคนที่ไม่ชอบแนวคิดนี้ “เป็นอะไรหรือหนาน” ผมถามเขา “ผมไม่ชอบใจเลย ระวังว่าจะมีพวกเวียดนามแฝงตัวมา” คำเตือนของหนานทำให้พวกเราต้องระวังมากขึ้น ในขณะที่เวรยามในแต่ละผลัดก็

เผ่าละวั้งเหตู่ที่จะมาจากภายนอก ผม จำเฮอร์นันเดซ และหนานก็
เผ่าจับตาดูทั้ง ๑๓ คนที่มาพักในฐานเรา

คืนวันหนึ่งเวลาประมาณ ๒๓๐๐ สามीของผู้หญิงชาวเวียดนาม
คนนั้นซึ่งมีรูปร่างที่เล็กก็คลานเข้า ๆ ไปที่บังเกอร์ที่เราเก็บกระสุน จำ
เฮอร์นันเดซซึ่งแอบอยู่เงียบ ๆ ในความมืดก็ไม่ได้กระโดดกระตาคอะไร
ปล่อยให้เขาเข้าไปในบังเกอร์แล้วก็มาตามผม “ผู้หมวดตื่นเถอะ ไอ้พวก
เวียดนามที่มาพักกับเรากำลังก่อเรื่องครับ” “เกิดอะไรขึ้น” ผมถาม
“ไอ้เตี้ยนั่นมันเข้าไปในบังเกอร์ที่เก็บกระสุนครับ” ใจผมนึกถึงกระสุนที่
พวกเรเก็บไว้ใช้เป็นเวลา ๓ วัน ถ้ามันระเบิดก็จะทำให้ฐานได้รับความ
เสียหายไม่น้อยเลยทีเดียวยังไม่นับแรงอัดมหาศาลที่จะทำให้พวกเรา
บาดเจ็บเสียชีวิตได้ ผมใช้เท้าสะกิดให้หนานตื่นแล้วพวกเราก็กลานเข้าใกล้
บังเกอร์อย่างช้า ๆ ผมมองเข้าไป เห็นมีคนกำลังเอาฝักแคระเปิดพันรอบ
ลึงบรรจุนกระสุนระเบิด ฝักแคระเปิดดังกล่าวมีอำนาจร้ายแรงมาก ถ้าใช้พัน
รอบต้นไม้แล้วจู่ระเบิดสามารถทำให้ต้นไม้ล้มได้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
ผู้ชายข้างในบังเกอร์ประสงค์ดีหรือร้ายกับพวกเรา ถ้าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้น
ที่อื่นที่ไม่ใช่คลังแสงของพวกเราผมคงยังไปแล้ว แต่นี่ผมกลัวว่าคลังแสง
อาจจะเปิดไปด้วยผมให้สัญญาณจำเฮอร์นันเดซ แล้วก็พุ่งเข้าไปล็อกคอ
เขาไว้กับพื้น

ตอนนี้เขากลายเป็นเชลยสงครามของพวกเราไปแล้ว ผมให้หนาน
ทำหน้าที่เป็นล่ามสนามในการซักถาม หนานโกรธมากที่มีพวกเวียดนาม
เข้ามาในฐานของพวกเราได้ คำถามถูกยิงออกไปเป็นชุด เช่น เป็นใคร
มีวัตถุประสงค์อะไรที่ทำอย่างนี้ และมีพวกของมันอีกกี่คนในบรรดา
๑๓ คนที่มาที่นี่ แผนการคืออะไรและมาจากไหน เป็นต้น เวียดนามรายนี้
ไม่ได้มีอาการหวาดกลัวแต่อย่างใด เขาตอบคำถามเราแค่บางส่วน

เท่านั้นเอง หนานที่ทำหน้าที่เป็นล่ามก็คงจะไม่เข้าใจคำถามที่ผมระดมยิงออกไปเต็มทีนักและเชลยคนนี้ก็ตอบคำถามวกไปวนมา

ผมเลยหยุดการสอบสวนชั่วคราว ขยับเข้าไปใกล้ ๆ เพื่อว่าเขาจะเข้าใจคำถามมากขึ้น แต่เชลยคนนี้ก็พยายามจะทำหน้าที่ของเขาขั้นสุดทำให้ผมโกรธ โดยเอาใบมีดโกนที่เขาซ่อนไว้ในฝ่ามือพยายามปาดคอผมตอนที่พวกเราค้นตัวเขาก็ไม่เจอสสิ่งนี้ ผมไหวตัวทันคว้ามือเขาไว้และบิดมือจนใบมีดหล่นที่พื้น ด้วยความโกรธผมขยี้คอเขาด้วยมือทั้งสองข้าง จนหน้าเขาเปลี่ยนสี ผมก็จะเอาให้ตายคามือ จำเฮอร์นันเดซรีบตะโกนบอก “หมวดครับ หมวดกำลังจะฆ่าเขา เราทำอย่างนั้นไม่ได้” พร้อมกับดึงผมออกมา เชลยชาวเวียดนามคนนั้นเริ่มหายจากความกลัว

ส่วนผมสติก็กลับมาพร้อมกับสั่งให้มัดเขาไว้และก็ปลุกให้ลูกน้องในฐานตื่นให้หมดเตรียมพร้อมรับมือการโจมตีจากข้าศึกซึ่งน่าจะบุกคืนนี้ ผมมั่นใจว่าข้าศึกจะจู่โจมคืนนี้และสั่งให้ชุดลาดตระเวนให้กลับมาที่ฐานทันทีและให้ระงับการจู่โจมตีระหว่างทางด้วย ผมสั่งให้นำเอาพวกเวียดนามทั้งหมด ๑๓ คนไปไว้ที่บังเกอร์ใต้ดินและมัดคู่สามี่ภรรยาไว้เมื่อชุดลาดตระเวนกลับมาถึงฐานผมก็นับยอดและนำเข้ามาที่ฐาน ผมต้องนับเองเพราะไม่มั่นใจว่าจะมีพวกเวียดกงแอบแฝงเข้ามาท่ามกลางความมืดหรือไม่

ข้าศึกเริ่มบุกเวลา ๐๑๐๐ แต่เราก็พร้อมแล้ว เราใช้กล้องส่องในเวลากลางคืนและเห็นคน ๕ คนกำลังผ่านแนวลาดหนามเข้ามา พวกมันมีความชำนาญมาก ไม่ว่าลาดหนามจะหนาแน่นสักเพียงใดก็ผ่านเข้ามาได้ พอเข้ามาได้ระยะ ผมก็สั่งให้หมู่ด้านนั้นยิงพลุส่องสว่าง เราสังหารข้าศึกทั้งหมดทันทีและรอประมาณ ๓๐ วินาทีดูว่าข้าศึกจะตอบโต้อย่างไร

ข้าศึกรู้ตัวแล้วว่าแผนการที่วางไว้ล้มเหลว ผมก็ไม่รอช้ารีบวิทยุแจ้งกองร้อยให้ทราบทันที แต่ใจหนึ่งก็หวั่นใจเพราะพวกข้าศึกก็เก่งในการดักฟังวิทยุอย่างมาก อีกไม่กี่อึดใจ ทหารเปิดของกระสุน เอ็ม-๗๙ ก็ตกมาที่ฐาน แต่พวกเราหลบอย่างปลอดภัยในคูที่ขุดไว้ ผมต้องชมพวกเวียดนามอย่างหนึ่งคือพวกมันใช้อาวุธชนิดนี้ได้ค่อนข้างแม่นยำ พนันได้เลยว่าถ้ามีกระสุนพอ พวกมันสามารถยิงโดนกระตักสนามได้เลย ต่อจากกระเบิด เอ็ม-๗๙ ก็เป็นกระสุนปืนเล็กยาวซึ่งก็ไม่ได้มีผลต่อพวกเรามากนัก ยิ่งข้าศึกยิ่งเข้ามาเท่าไหร่อิ่งทำให้พวกเราได้เปรียบเพราะทำให้รู้ตำแหน่งที่ตั้งของพวกมันได้ง่าย ผมตะโกนบอกให้ลูกน้องอย่าเพิ่งยิงและให้ยิงเมื่อผมสั่งเท่านั้น ข้าศึกอยู่ห่างจากเราออกไปเพียง ๒๕๐ เมตรเท่านั้น ซึ่งก็เป็นการง่ายที่เราจะระดมอาวุธนานาชนิดเข้าใส่

กระสุนปืนใหญ่ส่องสว่างที่ยิงเข้ามาช่วยทำให้ท้องฟ้าสว่าง ทำให้ข้าศึกเคลื่อนไหวลำบาก แต่ข้าศึกก็เห็นที่ตั้งเราได้ถนัดเช่นกัน ในระหว่างนี้ลูกน้องผม ๓ คนบาดเจ็บเล็กน้อยจากสะเก็ดกระเบิด เอ็ม-๗๙ ยิ่งการปะทะยาวนานเท่าไร พวกเราก็อิงจะได้เปรียบเพราะอยู่ในที่กำบังและมีอำนาจการยิงที่สูงกว่า ดูเหมือนว่าข้าศึกก็ตระหนักในจุดนี้เช่นกันเลยลดระดับการยิงลง พวกมันพยายามจะทำให้พวกเรายิงตอบได้เป็นครั้งสุดท้ายแต่ก็ไม่เป็นผล เพราะเราจะไม่ทำการยิงแบบสะเปะสะปะ มีอยู่ช่วงหนึ่งที่กระสุนส่องสว่างขาดช่วง ข้าศึกกลุ่มหนึ่งพยายามวิ่งเข้ามาประชิด แต่เราก็อิงพลุส่องสว่างแบบกระแทกแล้วยิงกราดซ้ำ

แผนการของพวกมันน่าจะเป็นการระเบิดคลังกระสุนของพวกเรา และต่อด้วยการบุกโจมตีจากทางด้านทิศตะวันออกด้วยหน่วยแซบเปอร์ ซึ่งเป็นหน่วยทหารช่างสนามของพวกเวียดนาม พวกนี้พกอุปกรณ์ระเบิดเข้ามาเป็นจำนวนมากสำหรับทำลายเปิดช่องเพื่อให้กำลังส่วนใหญ่บุกเข้า

หลังจากเหตุการณ์สงบลง เราพบว่าพวกแซบเปอร์นี่มีลูกระเบิดสังหารถึง ๔๙ ลูก และหนึ่งในนั้นเป็นคนหนุ่ม กล้ามเนื้อเป็นมัด ๆ ดูแล้วคงมีอุดมการณ์สูง เขาแต่งกายด้วยผ้าเตี่ยวผืนเดียวรอบเอว และที่เหน็บในผ้าั้นเป็นกระดาดแผ่นเล็ก ๆ ที่มีรายละเอียดของฐานเราก่อนข้างจะสมบูรณ์ มีสัญลักษณ์ที่ตั้งของจาเฮอร์นาคและบังเกอร์ของผู้บังคับหมวดเขียนเป็นภาษาเวียดนาม แต่พวกมันคงไม่คาดคิดว่าคนที่ยศสูงที่สุดในฐานไม่ได้อยู่ที่นั่น แผนการของพวกมันไม่ประสบความสำเร็จตั้งแต่สายลับถูกจับได้ ต่อด้วยหน่วยแซบเปอร์ถูกสังหารทั้งหมด เท่าที่ทราบพวกมันไม่มีความยืดหยุ่นในการทำงาน พุดง่าย ๆ คือ ไม่มีแผนสำรอง ดังนั้นที่คาดว่าเมื่อเริ่มการเข้าตีจะเจอพวกเราที่หมดสภาพสะบัดสะบอม ก็กลับกลายเป็นเจอหน่วยทหารที่พร้อมรบและอยู่ในที่มั่นที่แข็งแรงแน่นหนา ชะตาพลิกผันนิดเดียวซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเวียดนามไม่มีทางควบคุมได้ ทำให้พวกมันพบความตายแทนที่จะเป็นชัยชนะในคืนนั้น

หลังจากที่พวกเราประสบความสำเร็จในการยับยั้งการเข้าตีของข้าศึกได้ ต่อไปก็เป็นการเก็บรายละเอียด นั่นคือการออกติดตามข้าศึก ซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการรบด้วย ผมสั่งเตรียมกำลัง ๑ หมู่ปืนเล็กเพื่อออกไปติดตามข้าศึกที่น่าจะอยู่บริเวณทางทิศใต้ แต่ได้รับคำสั่งจากกองร้อยให้ทำการตีโต้ตอบ แนวความคิดของการตีโต้ตอบนั้นผมเข้าใจดี แต่มันมีทั้งข้อดีและข้อเสียสำหรับหน่วยทหารขนาดเล็กเช่นหมวดทหารราบเช่นนี้ ถ้าเราทำการตีโต้ตอบเต็มรูปแบบฐานก็จะอ่อนแอ อีกทั้งเรายังต้องเผชิญความเสี่ยงทั้งจากการยิงของข้าศึกและจากการยิงของฝ่ายเดียวกันด้วย

ในขณะที่พวกเราที่มีกำลังประมาณหนึ่งหมู่ปืนเล็กเตรียมออกไปทำการติดตามข้าศึก ผมเห็นคิลลิแกนมาทำหน้าที่เป็นพลนำทางก็รู้สึก

โล่งใจ ผมเชื่อว่าไม่มีใครสั่งให้เขามาทำหน้าที่นี้ แต่เขาคงคิดว่ามันเป็นหน้าที่ของเขาที่ต้องทำ ในขณะที่ชุดลาดตระเวนกำลังออกไปติดตามข้าศึก ผมสังเกตเห็นสีหน้าของพวกเขานิ่ง เหมือนพยายามสะกดความกลัวที่มีอยู่ในใจให้ได้ จริง ๆ แล้วพวกเขาก็น่าเห็นใจไม่น้อย เพราะออกมาทำการรบเพื่อประเทศของตนโดยที่คนบางส่วนของประเทศก็ไม่เข้าใจ ส่วนพวกที่มีโอกาสในชีวิตที่ดีกว่าก็ไม่ต้องมารับความเสี่ยงเช่นพวกเขา พวกเขาเป็นแค่วัยรุ่นอเมริกันเท่านั้นเอง แต่มีความมุ่งมั่นที่จะทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด คอยดูแลระแวดระวังให้กันและกัน ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้ทำงานร่วมกับพวกเขา

พวกเราเดินออกผ่านแนวลาดหนามไปทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ โดยมีคิลลิแกนเดินนำ แล้วกลับมาทางใต้ของฐาน ผมสั่งยุติการยิงส่องสว่างก่อนจะออกติดตามข้าศึก ผมเดาว่าข้าศึกกำลังเสียชีวิตและขาดผู้นำตั้งแต่ถูกพวกเราสังหารไปตอนปะทะช่วงแรก ๆ แต่ถึงอย่างไรเราจะประมาทไม่ได้ อีกอย่างพวกเรามีกันแค่ ๘ คน ลักษณะการยิงของข้าศึกบอกระยะบางอย่าง อาจเป็นไปได้ว่าข้าศึกกำลังเตรียมผลจากการปะทะหรืออาจตรวจจับความเคลื่อนไหวของเราได้และเตรียมจะโอบปึก การเคลื่อนที่ในเวลากลางคืนนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ถนัด เพราะไม่สามารถรักษาระยะห่างได้เท่าเวลากลางวัน ส่วนมากพวกเราจะเดินชิดกัน ซึ่งมีข้อเสียคือหากถูกยิงจากข้าศึก โอกาสที่จะมีผู้ได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิตก็จะสูง ผมครุ่นคิดว่าจะปฏิบัติการติดตามไล่ล่าให้สำเร็จได้อย่างไร เหนือก็เริ่มออกมากขึ้น

ในขณะที่กำลังคิดว่าจะทำอย่างไรต่อไป ผมก็ได้ยินเสียงกระซิบเบา ๆ อยู่ด้านหน้าห่างจากพวกเราไปประมาณ ๒๕ เมตร คิลลิแกนก็ได้ยิน เขาบอกให้ทั้งหมดหยุดและทุกคนก็อยู่ในท่าหมอบรอดูท่าที ผมเข้าไปหา

คิลลิแกนเพื่อหาที่ตั้งของเสียงนั้น ท่ามกลางความมืดผมมองเห็นพุ่มไม้และที่โล่งด้านหลัง และเงาตะคุ่มของคน ๙ คน ผมคิดว่าถึงกำลังของเราจะน้อยกว่าแต่ถ้าใช้อำนาจการยิงอย่างรุนแรงและฉับพลันเราก็น่าจะชนะได้ ผมสั่งให้คิลลิแกนอยู่กับที่และผมก็นำลูกน้องมาวางตัวเป็นแนวหน้ากระดาน

ใจจริงผมไม่อยากจะทำเอาคนของผมไปเสี่ยงเลย ผมไม่อยู่ในอารมณ์จะฆ่าใคร คืบนี้เราสังหารเข้าศึกไปมากแล้ว ก่อนที่ผมจะสั่งอะไรต่อไป คิลลิแกนสะกิดผมที่แขนบอกให้คอยแป๊บนึง ดูเหมือนเขาจะอ่านใจผมออกและไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่ผมกำลังจะทำ ผมจ้องที่ตาเขาบอกให้รู้ว่าผมเป็นหัวหน้าและมีหน้าที่ในการตัดสินใจ ส่วนลูกน้องมีหน้าที่ในการปฏิบัติตามคำสั่ง ผมไม่อยากคุยหรือเจรจอะไรกับเขา แต่ดูเหมือนว่าสายตาผมที่มองเขาจะไม่มีผลอะไร สักพักเขาก็พูด “ขอผมเช็กดูก่อน” ผมไม่สามารถจะปฏิเสธคำขอนี้ได้ เขาไม่ได้ขอให้ใครไปเสี่ยงอะไรแทนเขา เขาคลานเข้าไปดูสถานการณ์อีกครั้งเพื่อความแน่ใจ ผมชื่นชมในความกล้าหาญของเขา พวกเราที่เหลือคอยอยู่กับที่อย่างใจจดใจจ่อ เหงื่อผมไหลออกมาเต็มหน้า สายตาก็เกร็งเพ่งไปในความมืดเพื่อสังเกตการณ์ สักพักคิลลิแกนก็คลานเข้ามาพร้อมกับบอกว่า “โอเคครับ พวกเราไปกันเถอะ” ผมถามเขาต่อ “แล้วเป็นเสียงอะไร” เขาตอบสั้น ๆ “ครอบครัวชาวบ้านครับ”

ผมสั่งห้ามยิงแล้วให้เคลื่อนที่ต่อไป ภาพที่พวกเราเจอคือ หญิงสูงอายุ ๒ คน ชายสูงอายุ ๑ คน ผู้หญิงวัยกลางคน ๑ คน และเด็กอีก ๔ คน หลบอยู่ในบ่อขยะ เด็ก ๆ มองเราด้วยสายตาที่ตกใจกลัว ผมเกือบจะฆ่าพวกเขาเสียแล้ว! ภาพที่เห็นมันสะเทือนใจผมเหลือเกิน ไหนบอกว่าการหมู่บ้านยุทธศาสตร์ประสบความสำเร็จ ชาวบ้านมีความสุขปลอดภัย แต่ภาพที่เห็นมันไม่ใช่ ผมในฐานะที่เป็นผู้บังคับหมวดกล้าที่จะ

//////////

สั่งการในสนามรบโดยที่ไม่ยอมเสี่ยงอะไรเลย ทั้ง ๆ ที่มันอาจจะส่งผลให้คนบริสุทธิ์เสียชีวิต ส่วนคิลลิแกนทหารยศน้อย กลับกล้าที่จะเสี่ยงตายเพื่อตรวจดูให้แน่ใจว่าเป็นข้าศึกจริง ๆ ผมและนายทหารคนอื่น ๆ ถูกฝึกมาเพื่อที่จะนำคนไปรบ ดังนั้นในสนามรบจึงต้องเด็ดขาด ไม่จำเป็นต้องไปฟังความเห็นของลูกน้องก็ได้ แต่ถ้าทำอย่างนั้นก็เท่ากับว่าภาวะผู้นำนั้นบกพร่องแน่นอน ในกองทัพบกสหรัฐ ลูกน้องมักจะเก่งกว่าหัวหน้าเมื่อลงลึกถึงสถานการณ์ในสนามรบ ในคราวนี้ คิลลิแกนเก่งกว่าผม ผมห่วงเรื่องความปลอดภัยของลูกน้องมากเกินไปจนลืมนึกถึงเรื่องอื่น ๆ ที่สำคัญพอ ๆ กัน นั่นคือชีวิตของผู้บริสุทธิ์อื่น ๆ ในสนามรบผมถือคติที่ว่ายิ่งก่อนแล้วค่อยถาม ในหลายกรณีมันก็ได้ผล แต่ถ้ามันไม่ได้เป็นอย่างนั้น ผลก็คือผู้บริสุทธิ์ต้องเสียชีวิต และผมคงรู้สึกแย่มาก อย่างในกรณีนี้ ถ้าผมสั่งให้ยิงใส่เลยก็จะทำให้ผู้บริสุทธิ์กลายเป็นศพทันที ผมยกเครดิตคราวนี้ให้คิลลิแกนซึ่งเป็นแค่ “ทหารราบอเมริกันธรรมดา ๆ คนหนึ่งเท่านั้นเอง”

ผมจำรายละเอียดในคืนนั้นหลังจากนั้นไม่ค่อยได้ แต่ที่แน่ ๆ เราติดตามข้าศึกไปแต่ไม่เจออะไร เพราะพวกมันหนีกระจายเข้าป่าไปตั้งแต่ตอนแรก ๆ ของการปะทะ แล้วทิ้งไว้เฉพาะศพที่ไม่สามารถเอากลับไปด้วยได้ ตอนเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น ผมส่งผู้บาดเจ็บไปรับการรักษาแล้วรายงานยอดกำลังพลให้หน่วยเหนือทราบ เวลาสาย ๆ ก็มีนายทหารระดับสูงมาเยี่ยมเราที่ฐาน